

Af Elsebeth Ørum

I uge 43-45 havde vi et godt forløb med Kidsvolley.

De Forenklede Fælles Mål lyder:

Eleven kan anvende tekniske færdigheder,
forstå og anvende taktiske handlemåder,
forholde sig til og acceptere tabe - / vinderreaktioner i konkurrence, og
forstå og forholde sig til egen rolle og ansvar i regelbaserede idrætsbaserede.

En af styrkerne ved Kidsvolley er, at der er en meget stringent progression. Færdighederne i slagene opbygges gradvist, og reglerne er meget forsimplede i f.t. det "rigtige spil". Volley er et kaospil, hvor deltagerne både individuelt skal præstere, men de skal også kunne aflæse spillet og sine med- og modspillere.

Nogle elever kunne huske, at de tidligere har spillet Kidsvolley i idræt. Enkelte har også dyrket det i fritiden, men egentlig er de på det samme jævne niveau, hvad angår de tekniske færdigheder. Alle elever blev udfordret på de fysiske kompetencer. Hvordan vender jeg mine hænder, hvor hårdt skal jeg slå til bolden? Det reelle spil er svært, da eleverne skal kunne læse hinanden, spillet og være dygtige til at modtage og aflevere.

De elever, der gerne vil forbedre sine evner til volley, vil sikkert øve sig i fritiden. Andre igen bryder sig ikke om boldspil. Derved vil klassen blive mere uhomogen mht. niveauer i idræt. Det er derfor, idræt er et vigtigt fag i skolen. Uanset sportsgren eller aktiviteter, vil eleverne blive sat til at forholde sig til hinanden, vise respekt, være overbærende og udøve fairplay. Det så vi især i dette forløb med kidsvolley. Det kunne være frustrerende, når ens partner aldrig rigtig kunne returnere en bold eller serve ordentligt, når de to og to skulle øve slag. Jeg så nogle elever blive utålmodige og udtrykke, at de keder sig. Det skete mest, når der var stor forskel på de to elevers niveau. Andre, som var mere ens i kompetencer, kunne længe stå og øve.

Når eleverne spillede kamp, kom deres følelser også til udtryk. Jeg så nogle elever, drenge, blive grovere i sproget, de kom med pludselige udtryk, hvor det var tydeligt, at de ikke tænkte sig om, inden de sagde noget til deres holdkammerater. Vi tog snakken med dem, og gjorde klart, at fairplay er det vigtigste. Men forstår man godt de der drenge, der SÅ gerne vil vinde? Ja, det gør jeg. Når de andre på holdet blot står stift og passivt uden at spille sig selv ind, forstår jeg godt, at de andre kan blive frustreret. Og jeg forstår også godt, at de (drene især her) spiller til hinanden. Dermed bliver det en ond spiral, hvor pigerne føler sig overset, og når bolden kommer nær dem, stivner de endnu mere i frygt for bolden og for drengenes reaktioner, hvis de failer.

Eleverne fik i dette forløb forbedret deres idrætslige kompetencer inden for boldspillet. Og endnu vigtigere har de lært om hinanden, dem selv og fairplay. Generelt virkede de glade for spillet og måden, lektionerne var opstillet. Først øvede vi to og to, derefter afprøvede vi små kampe og evaluerede løbende deres samspilsevner.

Det, jeg tager med mig fra forløbet, er større forståelse for disse reaktioner og overvejelser over, hvordan vi kan støtte eleverne i at udøve fairplay og til at "spille hinanden bedre". Måske kunne man ændre reglerne til, at de ikke får point for scoringer, men for fairplay, fx at de spiller en medspiller, i stedet for selv at skyde bolden over nettet.